

ZELO RAD ODPOTUJEM ...

FERI LAINŠČEK

*... Že dolgo si greva naproti
in čutiva čudno bližino.
Ko duša se duše dotika,
beživa pred večno praznino ...*

. Te

Avtorica:
Stanka Ledinek

Oblikovalec:
Peter Groznik - Peč

KNJIŽNICA
VELENJE

... IN SE ZELO RAD VRAČAM

OTROŠTVO

Na skrajnem severovzhodnem koncu Slovenije, v mali vasici Dolenci na Goričkem, se je 5. oktobra 1959 mami Tereziji in očetu Štefanu Lainšček rodil sin Franc. Živeli so v pravi prekmurski cimprači, hiši iz lesa in blata ter kriti s slamnato streho. Pri njih doma ni bilo elektrike, tudi zaradi tega so se dosti pogovarjali. Mama je pripovedovala pravljice, oče pa zgodbe. Oče, ki je bil cestar, je sina naučil voziti kolo že pri rosnih treh letih. Feri se je nato vozil z očetom na delo na makadamsko cesto. In tudi tukaj je kot otrok slišal polno zgodb. Na njegov odnos do sveta so precej vplivala tudi vsakodnevna srečevanja z Romi. Ti so, prav tako kot on sam, živeli na obrobju njegove rojstne vasi in med njimi so se spleтали prijateljski odnosi.

Vas Dolenci na Goričkem

*»Pravljice«
mojega otroštva so
bile predvsem
zgodbe iz življenja.
Največ mi jih je
pravil oče, ki je bil
svojevrsten
pripovedovalec in
razlagalec
vsakdanjosti.*

Feri s sestro Terezijo, 1960

V umetnost me ni zapeljala književnost. V naši hiši ni bilo knjig. Jaz do sedmega leta starosti, ko sem šel v šolo, nisem videl knjige. Poslušal sem zgodbe, ki sta mi jih pripovedovala oče in mama. Bila sta sijajna pripovedovalca in tudi sam sem postal pripovedovalec zgodb. Te zgodbe so bile arhetipske. Bile so mitološke in v velikem delu ljudsko izročilo.

Moje otroštvo bi moralo biti čista katastrofa. Bil sem rojen v najmanjši vasi, ki je bila najbolj na robu. V njej sem bil rojen v najmanjši hiši in v najbolj revni družini. Otroštvo mi ni moglo ponuditi nič od nič. Mnogo kasneje sem odkril, da mi je ponudilo zelo veliko zato, ker sta bila moj oče in mama zelo posebna človeka. Moj spomin na otroštvo v tej revščini je poln lepega. Tam je nastala barva mojega pogleda na svet.

Mama Terezija, sestra Terezija, oče Štefan in mali Feri, 1960

5. razred, Feri sedi v prvi vrsti, drugi z desne

VENDEL

Pravili so: »Svoj kot Vendel.« To najverjetneje zato, ker je bival v povsem odmaknjeni podrtiji in se nikoli ni posebej družil z ljudmi. A pravili so še: »Zloben kot Vendel. Grešen kot Vendel. Nor kot Vendel ...« In še marsikaj hudega so pravili, čeprav ne pomnim, da bi sicer omenili, kdaj in kje je komu kaj slabega storil. Kljub temu smo se ga otroci, ki so nas že od malega strašili z njim, raje ogibali. Nekaj je pač že moralo biti. Vendel ni imel žene, ne otrok in najverjetneje tudi ne sorodnikov. Edini, ki je še zahajal k njemu, je bil župnik. A to se je lahko razumelo tudi tako, da ga je pač hodil karat zaradi vseh tistih, sicer skritih, grehov.

Enkrat samkrat sem takrat vprašal očeta, ali tudi on misli, da je Vendel tak Zlodej. Pa je le odmahnil: »Pusti človeka. Vendel je pač Vendel.« Meni pa je še danes žal, da sem ga res pustil. Ostal mi je namreč v spominu le njegov ožgani obraz in pa prepričanje, da sploh ni bil tak, kot se jim je zdelo.

Namreč!

Pozimi, ko je padel res obilen sneg, je vodila z našega hriba proti trgu ena sama shojena gaz. Vsako jutro, ko smo lezli v šolo, smo na tej potki srečevali ljudi s kanglami, ki so se že vračali iz zbiralnice, kamor so pač nosili mleko. Ta srečevanja so bila prav neprijetna, kajti odraslim se je zdelo nekako samoumevno, da smo se jim morali otroci umakniti z gazi in ob tem seveda stopiti v sneg. Le Vendel, edini, tega ni nikoli terjal, ne s pogledom in tudi ne drugače. Temveč celo nasprotno.

»Ne boste vendar, otročički, lezli v sneg!« se nam je zmeraj še pravočasno umaknil z gazi.
»Saj se bo še kateri utopil!«

Jaz pa sem ob vsakem srečanju znova pomislil: »Ko bi le bil tudi ta tak kot Vendel!«

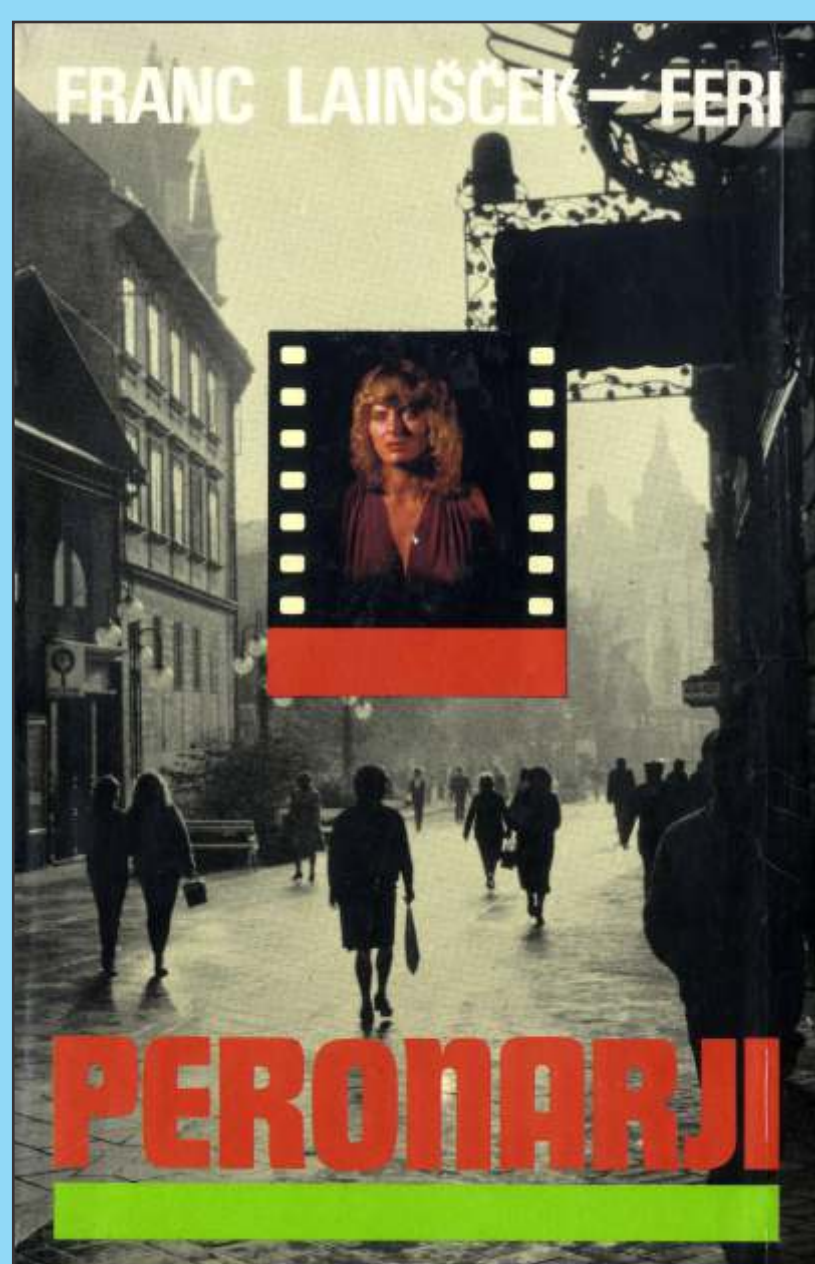

MLADA LETA

Gimnazijo je obiskoval v Murski Soboti, nato je odšel na študij v Ljubljano. Želel je študirati slikarstvo, vendar mu je na sprejemnih izpitih spodletelo, zato se je vpisal na Fakulteto za sociologijo, politične vede in novinarstvo (predhodnico današnje Fakultete za družbene vede). V času študija je deloval na Radiu Slovenija, sodeloval je tudi z uredništvom igranega programa. V prostem času pa je pisal pesmi ter roman Peronarji, ki je v nadaljevanjih izhajal v reviji Teleks. Njegova velika želja je bila tudi poklic pilota, vendar mu je oče to odsvetoval. Da je potešil to strast, je nekaj let skakal s padalom.

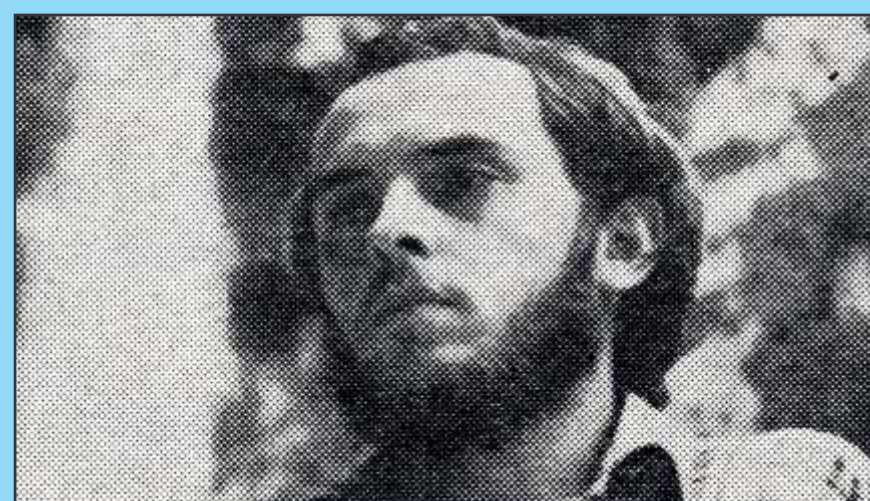

Z ženo Dušanko v študentskem domu, 1979

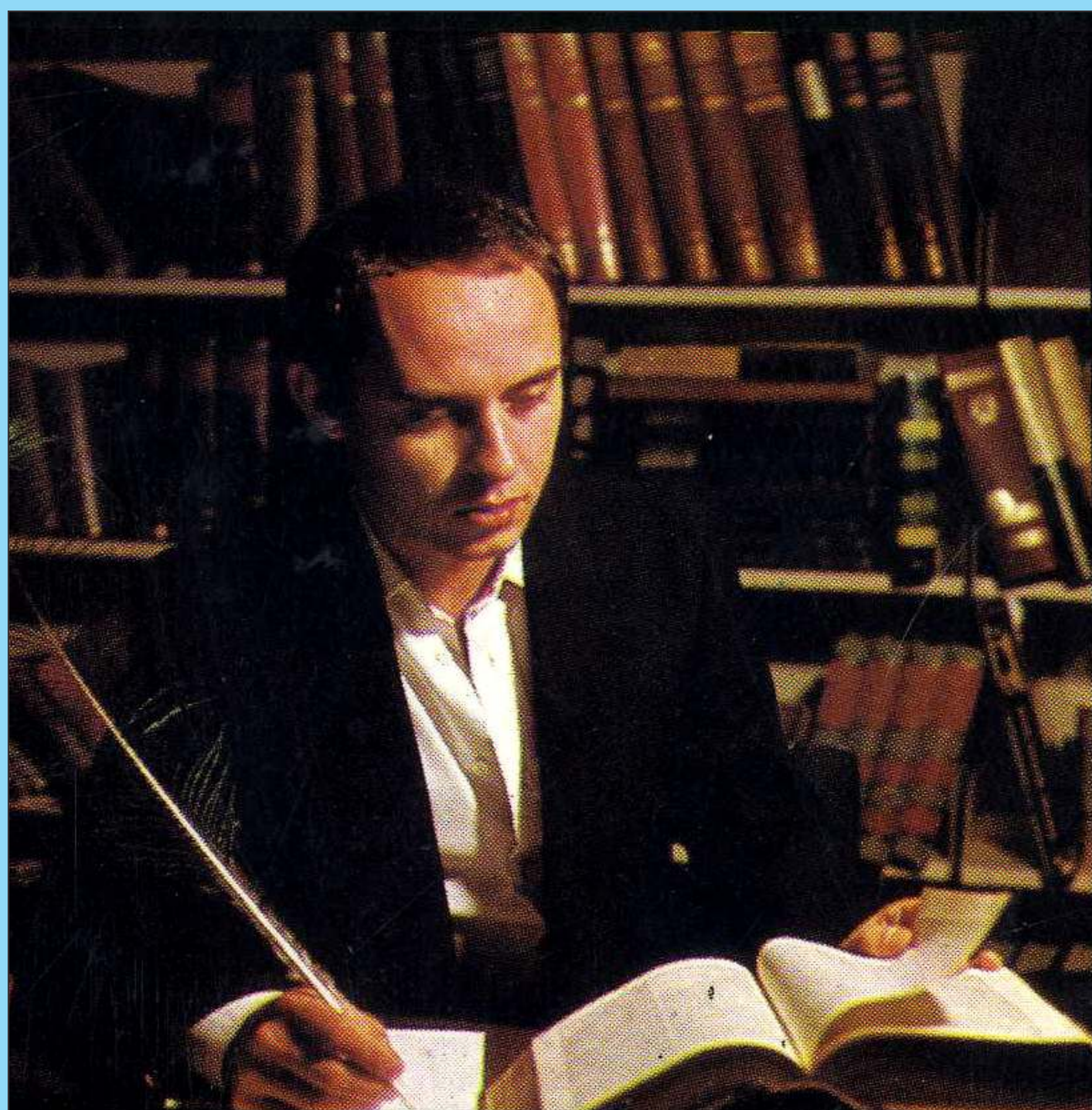
Peronarji, 1982

Nekega večera sva se s sostanovalcem v študentskem domu dolgočasila. Predlagal sem mu, da bi šla v bar. On pa je bil bolj tak, svetovni popotnik, in je mislil, da ga vabim v Bar. Njegova ideja mi je bila še bolj všeč kot moja, zato sva sedla na vlak in šla v Bar. Tam sva ostala dva dneva, potem sva šla v Dubrovnik, in ko nama je zmanjkalo denarja, to pa se je zgodilo kmalu, sva šla na letališče in toliko časa težila, da so naju zastonj vzeli na letalo do Ljubljane.

Feri kot študent

Feri je v drugem letniku nekega dne prosil svojega sostanovalca Silva Videtiča, naj mu pomaga v sobo študentskega doma privleči zabojnik za smeti. Potem je zmetal vanj vse knjige Marxa in Engelsa. Sklenil je, da bo postal pisatelj. Njegov sostanovalec je to raztrobil po vsem študentskem bloku in vsi so se mu smejali.

OKNA

Včeraj, ko smo malce pospravljali po hiši, sva se z ženo sporekla. To seveda ni nič novega, pa tudi ne tako zelo pretresljivega. Se pa vseeno sprašujem, ali morda ne živim z nekom, ki nekaterih reči ne bo mogel nikoli razumeti. Ali pa mi morda res včasih šine v glavo kaj takega, česar pač ni mogoče razumeti?

Kako naj torej pojasnim – tukaj v omari imam že dolga leta spravljena okna. To so okna z naše stare hiše, ki smo jo že zdavnaj podrli, zato se razume, da so ta okna starinska in majhna, pa da torej niso preveč v napoto. A žena kot žena – zmeraj, ko se ji zazdi hiša pretesna, jo znova zanima, zakaj sem jih privlekel domov in kaj sploh nameravam z njimi.

Kaj, kaj!?

Se vendar razume, da nič.

Samo hranil jih bom do konca svojih dni, saj so to okna, skozi katera sem prvič v življenju pogledal v svet.

So okna iz kuhinje in sobe. Več pa tako ni imela oken, tista naša mala hiša. Zato tudi vem – če sem stopil na zabojnik za drva, sem skozi kuhinjsko okno videl tja doli k potoku in transformatorski postaji, ki so jo zgradili natanko tistega leta, ko sem prišel na svet. Ali drugače – natanko takrat, ko sem se bil rodil, je prišla v našo vas elektrika. Samo da je do tiste naše hiše niso nikoli napeljali. Dolgo časa sem mislil, da je nismo imeli zato, ker se je elektrika mojemu očetu z nečim zamerila. Šele sčasoma sem potem doumel, da smo se odrekli celo elektrike, samo da bi lahko čimprej zgradili novo hišo ...

Zdaj, upam, že bolje razumete.

Druga hiša je zrasla na drugem bregu, imela je veliko oken in že ob krstu seveda tudi električno napeljavo. A to je tudi vse, kar vam imam o njej povedati. Navsezadnje stoji še danes in si jo lahko sami ogledate. Za tisto našo staro siroto, vidite, pa so ostala samo okna. Pa še o teh nisem povsem prepričan, da so res vsa. Bolj si namreč grebem po spominu, bolj se mi zdi, da je imela hiška še eno okno ... Tisto tretje okno torej, ki ga ni v omari, pa tudi v mojem spominu ni zanesljivo narisano. Ali še bolj natančno – ne morem in ne morem se spomniti, ali je res bilo, ali pa se mi samo zdi, da je bilo. Saj, ostal mi je od vsega le davni otroški pogled tja po dvorišču, do drvarnice, kjer so stali panji za cepljenje drv, pa do sosedove žive meje, v kateri so se pepeljile kokoši. Potemtakem pa – če sem vse to res lahko videl iz spalnice – saj vendar nisem mogel gledati skozi zid?

ZRELA LETA

Po petih letih življenja v prestolnici se je leta 1983 vrnil v Prekmurje in namesto službe izbral status in namesto ekonomije literaturo. Prebiva v Murski Soboti, predaja se pisanju, založništvu in slikanju. Je solastnik Podjetja za promocijo kulture Franc – Franc, ki ga je ustanovil leta 1992 skupaj s slavistom Francijem Justom.

Poleg romanov piše poezijo, dramatiko, radijske igre, ukvarja se s filmi in glasbo. Napisal je tudi številne radijske igre za otroke in odrasle. O svojem neustavljivem ustvarjanju se je pošalil: »Še celo žlica se mi zdi bolj primerna za to, da bi jo opisal, kot pa da bi z njo jedel.«

Že od nekdaj rad hodi na veselice. Na tiste prave vaške veselice, na katerih vino točijo v plastične kozarce in kjer pari plešejo po travi pred odrom. Na odru je vedno orkester, tak orkester, pri katerem bobnar vedno, ampak čisto vedno, zamuja.

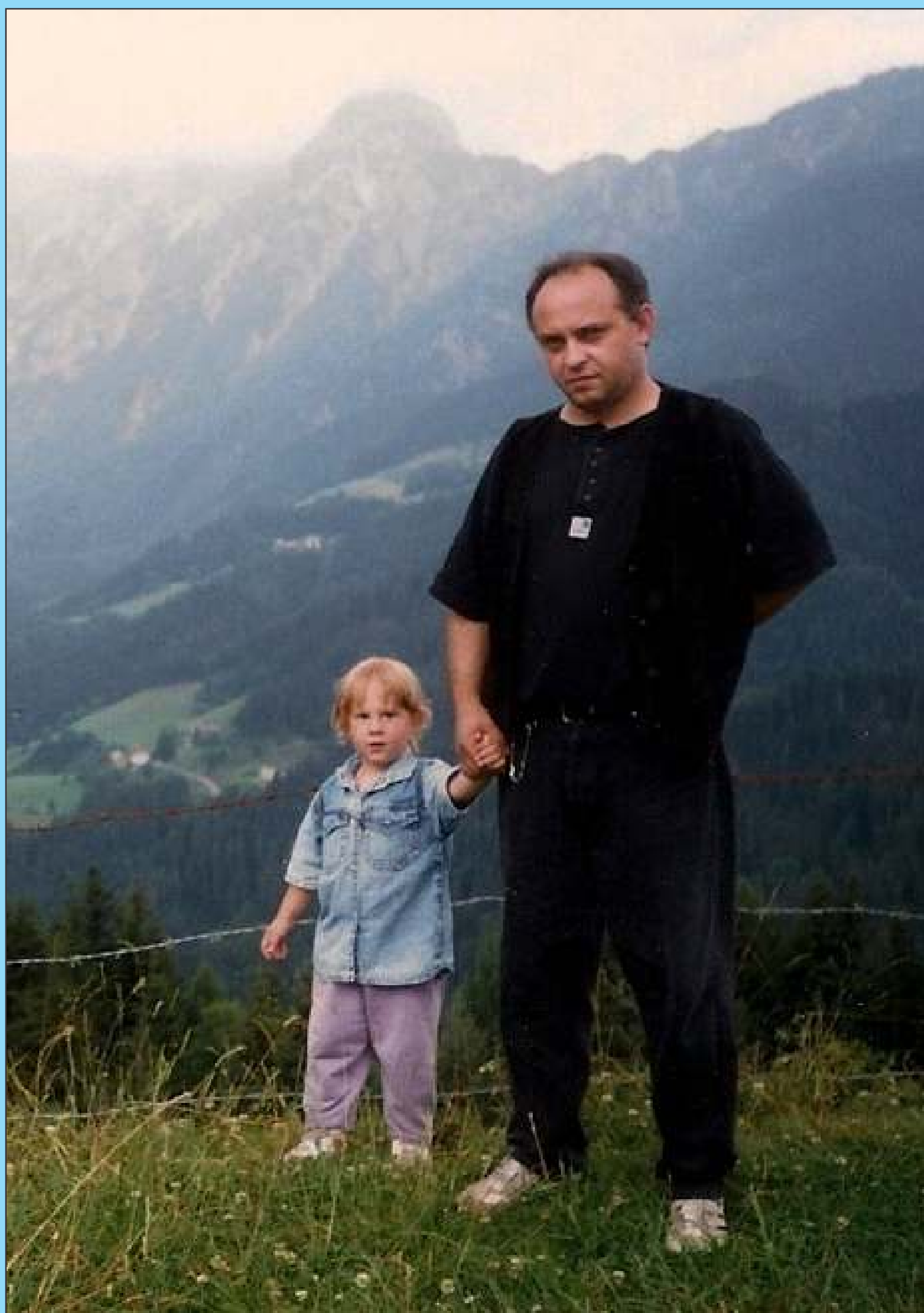

S hčerko Kajo v cirkusu, 1990

Bistvo literature, kot jo jaz razumem, je, da ti ponudi zgodbo. Jaz ponudim zgodbo. Zgodbe ne komentiram. Ona spregovori, se vzpostavi kot nekaj, kar lahko deluje kot metafora, ljudje jo berejo. Nekateri so v tem smislu nepismeni in vidijo samo to, da gre za zgodbo o Ciganih. Če ne znaš brati, jo lahko bereš tudi tako. Drugi pa ji pridejo zelo blizu in gredo z njo zelo daleč. To je moja umetnost.

Jaz bi si želel živeti, pa četudi bi me kam privezali, da bi videl samo nebo in nič drugega. In vsako leto enkrat bi mimo priletela ena ptica. To bi mi bilo popolnoma dovolj. To je pravo razkošje, nebo in ptica. To že redko vidiš.

Feri in sin Leno Kaj, 1994

Sin Leno Kaj, bobnar pri metal skupini Vasectomy, ter oče Feri

S skupino Halgato band

Spoznal sem, da tako, kot ljubimo žive, pravzaprav ljubimo tudi mrtve. Obstaja ljubezen do mrtvih – v tem smislu, če ti neka ljubljena oseba umre, s tem ljubezen ne umre. Začenja se nek proces žalovanja, ki ti pomaga, da se to spreminja v spomin, v manj bolečo odmaknjenost.

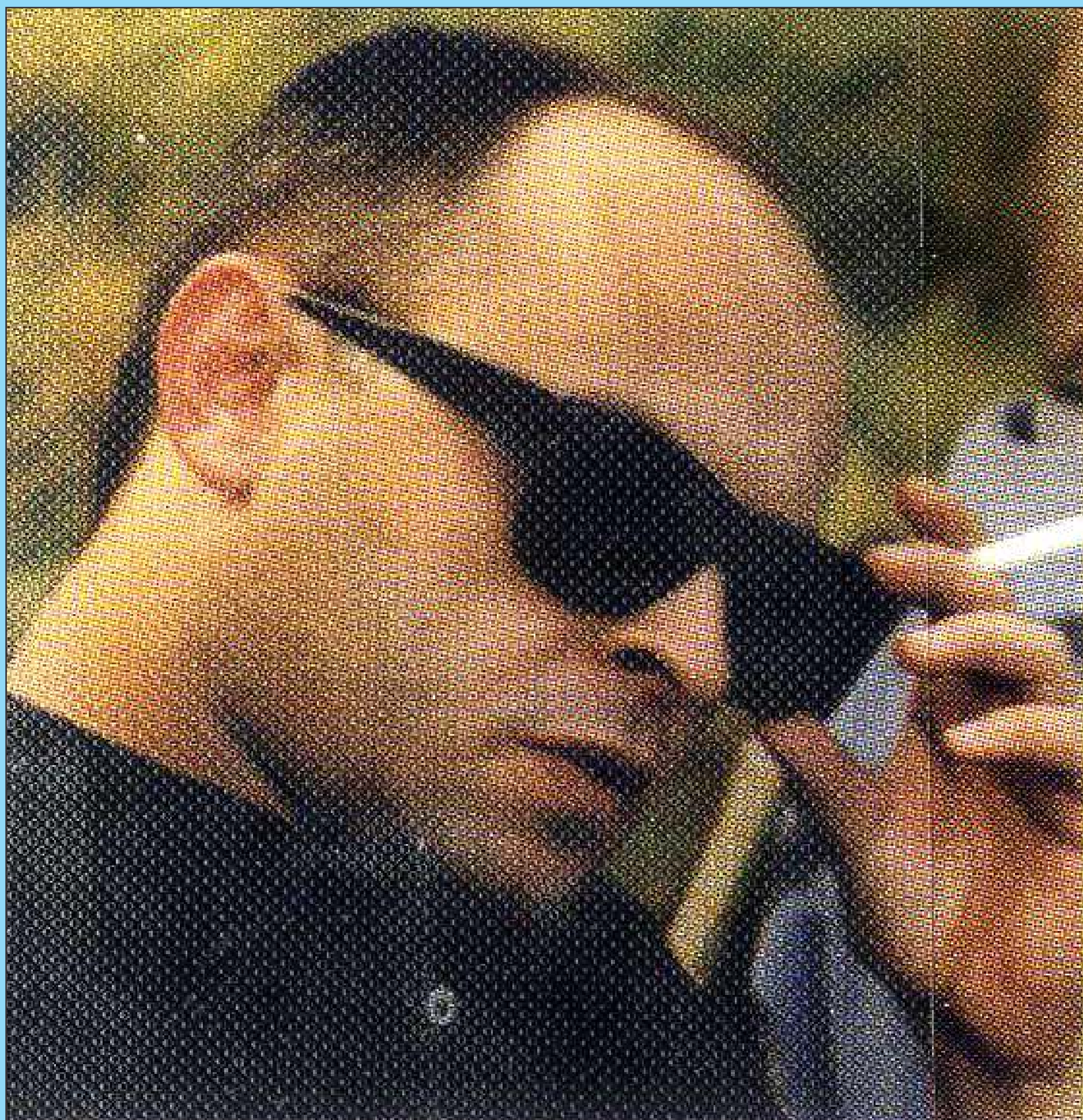
S cigansko skupino Langa

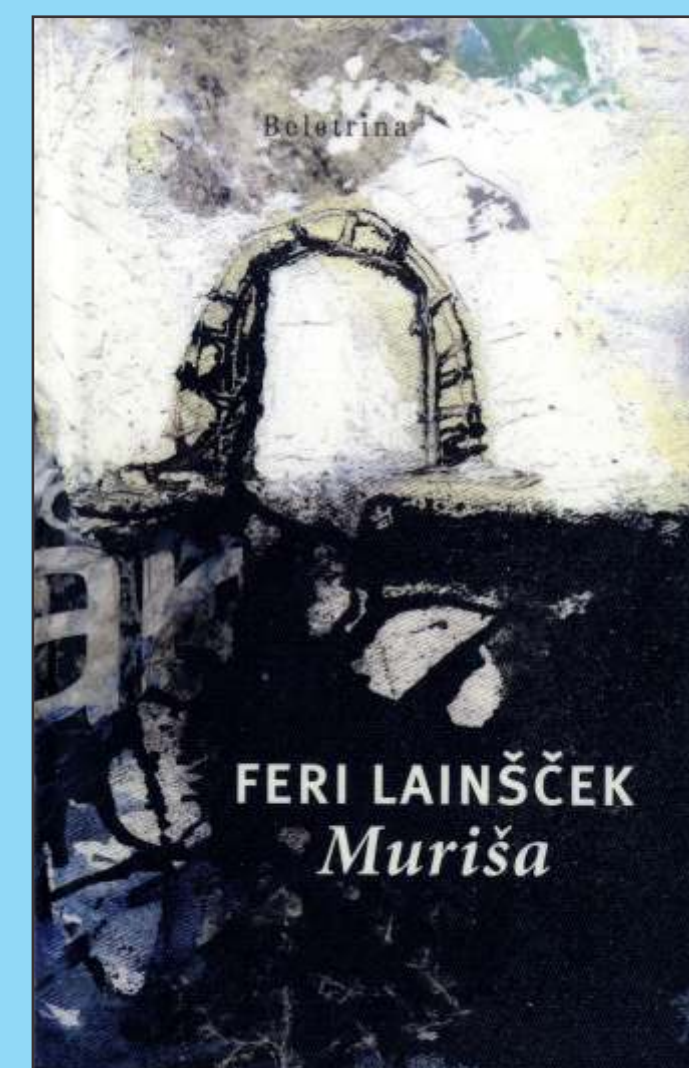
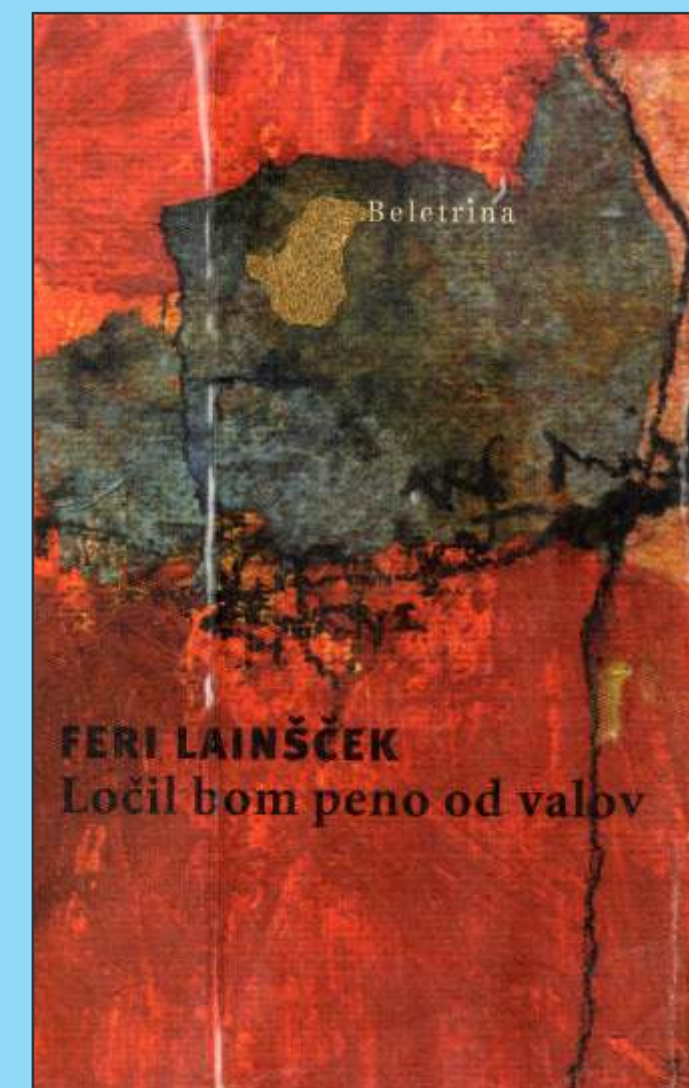
ROMANI

Kot Feri se podpisuje od objave svojega prvega romana. V romanih se dotika različnih tematik, od skrivnosti erotike, preko značilnosti prekmurske pokrajine, do duhovnega sveta ter razpotij individualne svobode. Lainšček v svojih delih odpira mnoga vprašanja o labirintih zavesti in podzavesti posameznika, ki ga postavlja v določen družbeni in zgodovinski položaj, lahko pa tudi v povsem imaginarni svet. Njegovi literarni liki so pogosto ljudje z dna socialne lestvice, ki se skoraj praviloma nahajajo v nekem eksistenčno mejnem položaju. Osrednja tema Lainščkove literature je iskanje identitete posameznika oziroma osmislitev človekovega bivanja v skupnosti.

Feri, okoli 1994

1982 (ponatis 2010) **Peronarji**
1986 (ponatis 2004) **Raza**
1987 **Razpočnica**
1991 **Grinta**
1991 (ponatis 2002) **Namesto koga roža cveti**
1993 **Astralni niz**
1993 **Ki jo je megla prinesla**
1994 **Vankoštanc**
1997 **Mož v pasijonki**
1997 **Skarabej in vestalka**
1998 **Atentat v Slovenskem dvorcu**
1999 (ponatis 2006) **Petelinji zajtrk**
2000 **Trik z vrvjo**
2003 (ponatis 2010) **Ločil bom peno od valov**
2006 **Muriša**
2007 (ponatis 2008, 2011) **Nedotakljivi: mit o Ciganih**
2008 **Hit poletja**
2009 **Ne povej, kaj si sanjala**
2010 **Sprehajališča za vračanje: roman v verzih**
2011 **Jadrnica**
2013 **Orkester za poljube**
2014 **Strah za metulje v nevihti**

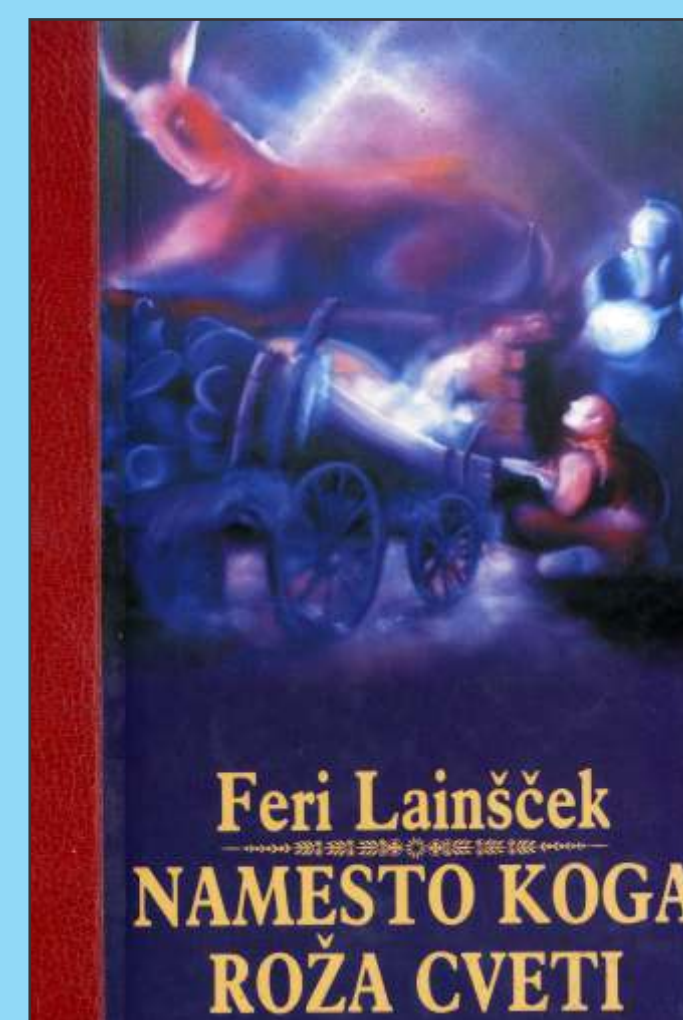
Cigani ...

Ko se zjutraj zbudijo, ne prenehajo biti svobodni. Ko se mi zjutraj zbudimo, ne razmišljamo o svobodi. Razmišljamo, kako bi z avtom nekoga izsilili, da ne bi zamudili službe. Oni imajo v sebi svobodo. Že razpihovanje tega je vredno literature ... Ohranili so stik s svojo prvotnostjo. To lahko zveni paradoksalno. Porazgubili so se po svetu, zdelo se je, da njihovo kolektivno nezavedno sploh ne bi smelo funkcionirati. Ni res. Kljub temu, da so se razselili, da so živeli ločeno drug od drugega, da se jim je jezik razbil na koščke in ga ne morejo več sestaviti kot enoten jezik, svojo prvobitnost še vedno nosijo s sabo.

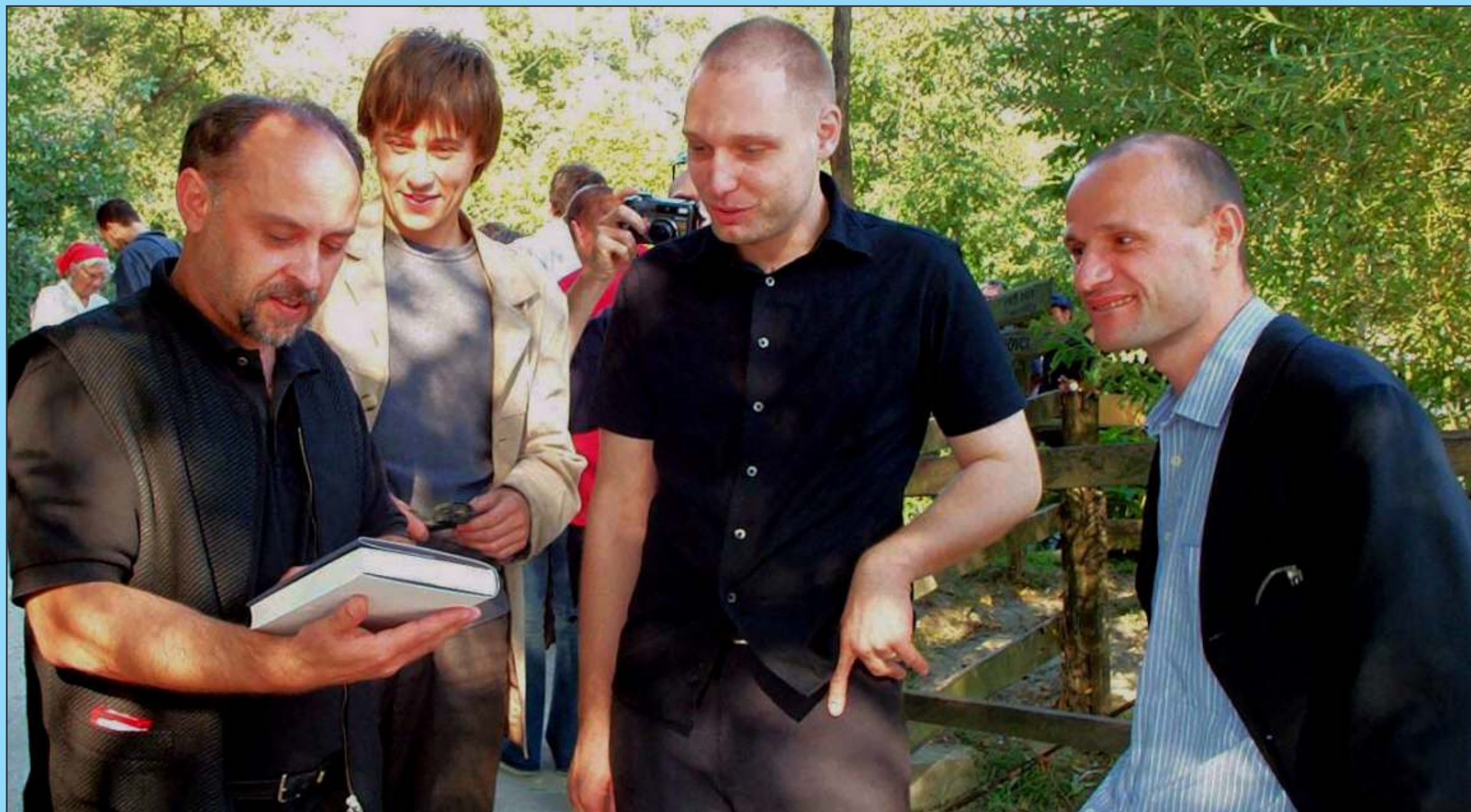
Zame je pisateljstvo način življenja, torej to ni ne poklic in ne prostočasna dejavnost, temveč nekaj, kar zaznamuje sleherni trenutek mojega bivanja, mu daje smisel pa tudi barvo in ton.

Nagrada Kresnik za najboljši slovenski roman:

»Namesto koga roža cveti« (Vlado Kreslin) je najboljša slovenska pesem. Zaradi nje sem napisal najboljši slovenski roman.

Trilogija: Ločil bom peno od valov (po pisateljevem izboru njegov najboljši roman), Muriša ter Strah za metulje v nevihti

Feri Lainšček, Aleš Šteger, Mitja Čander, Dušan Šarotar ob izidu knjige Ločil bom peno od valov, 2003

Literarne junake dojemam kot duhovna bitja. In njihova iskanja so del mojega iskanja.

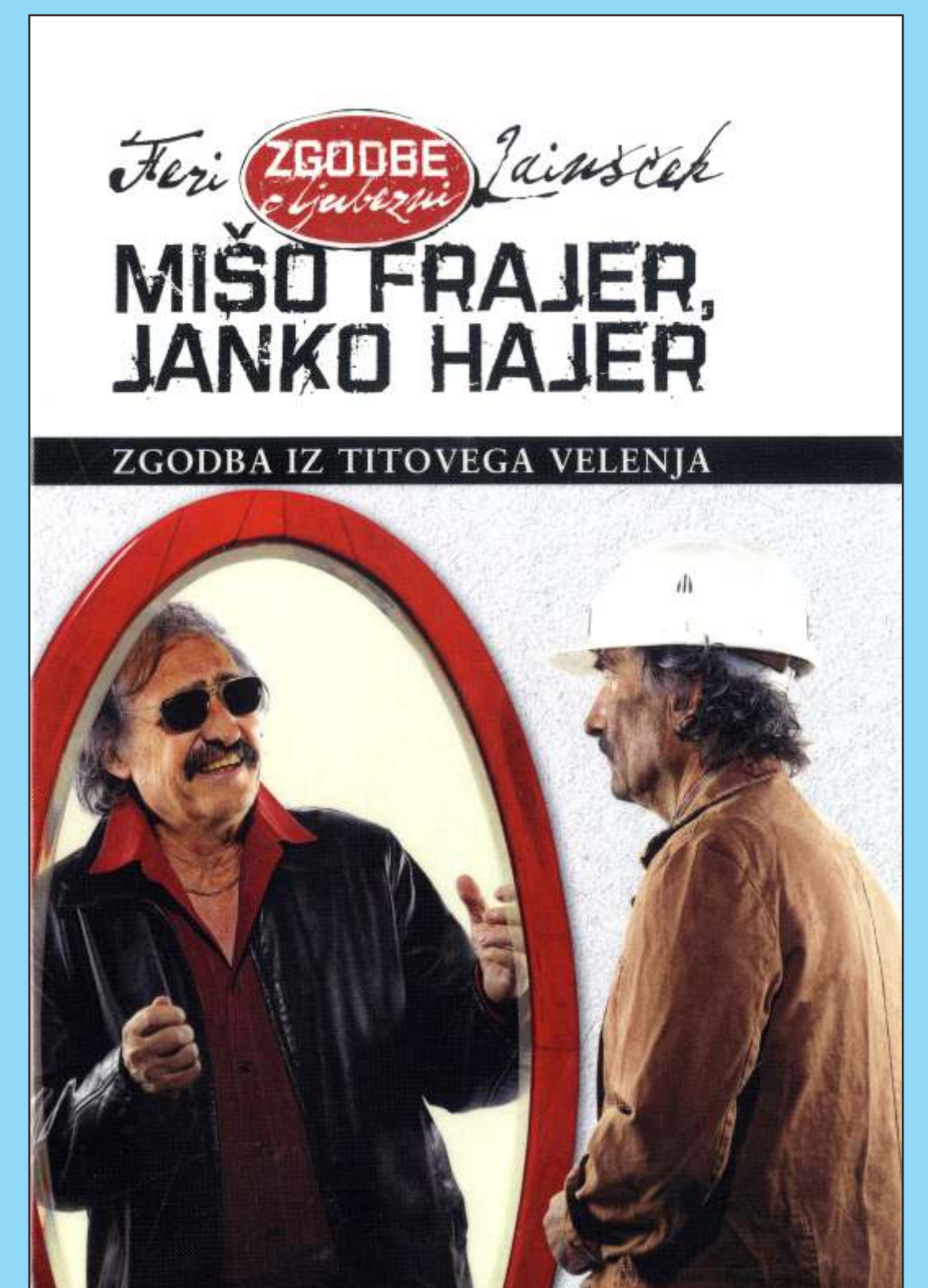
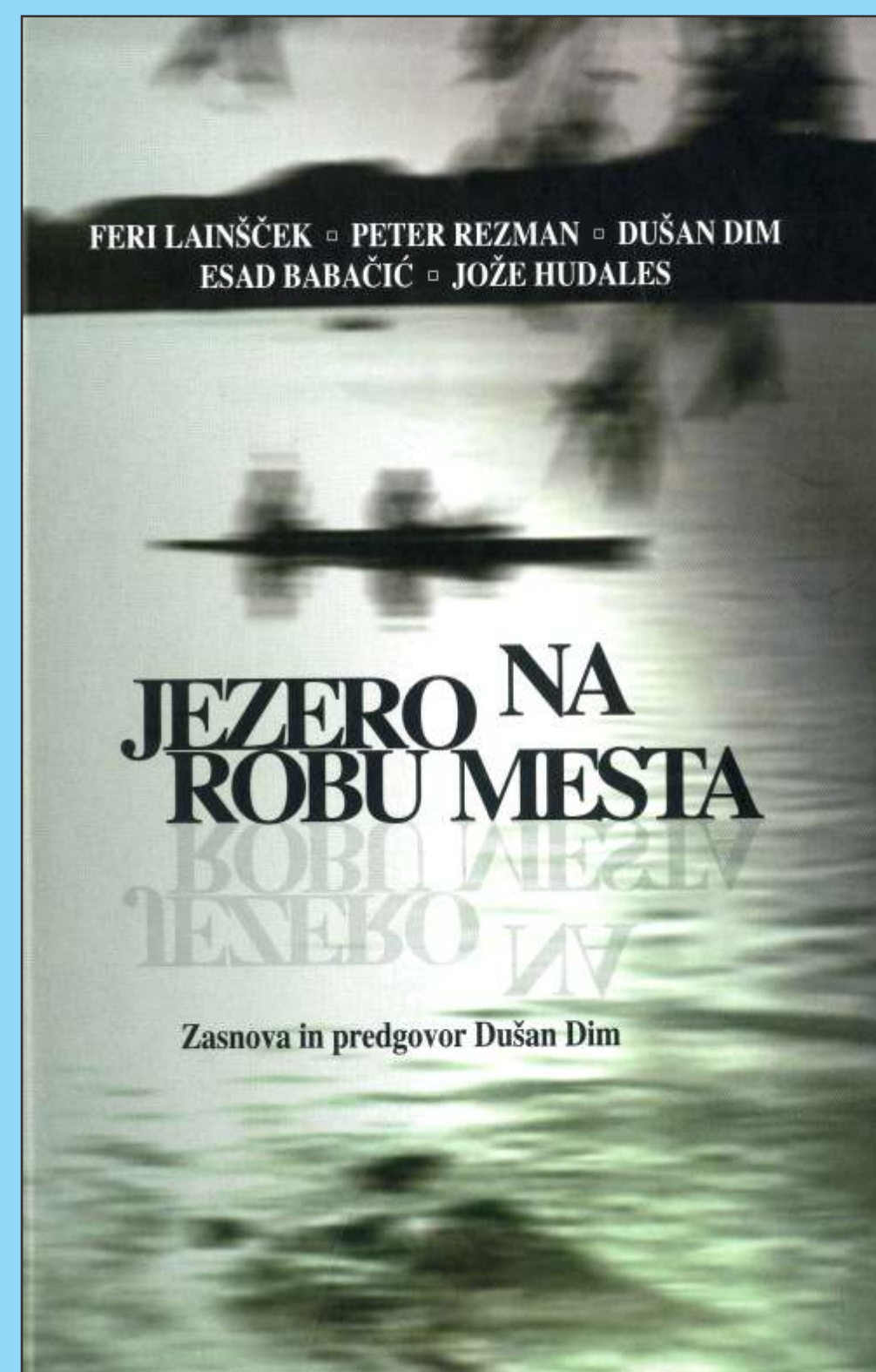
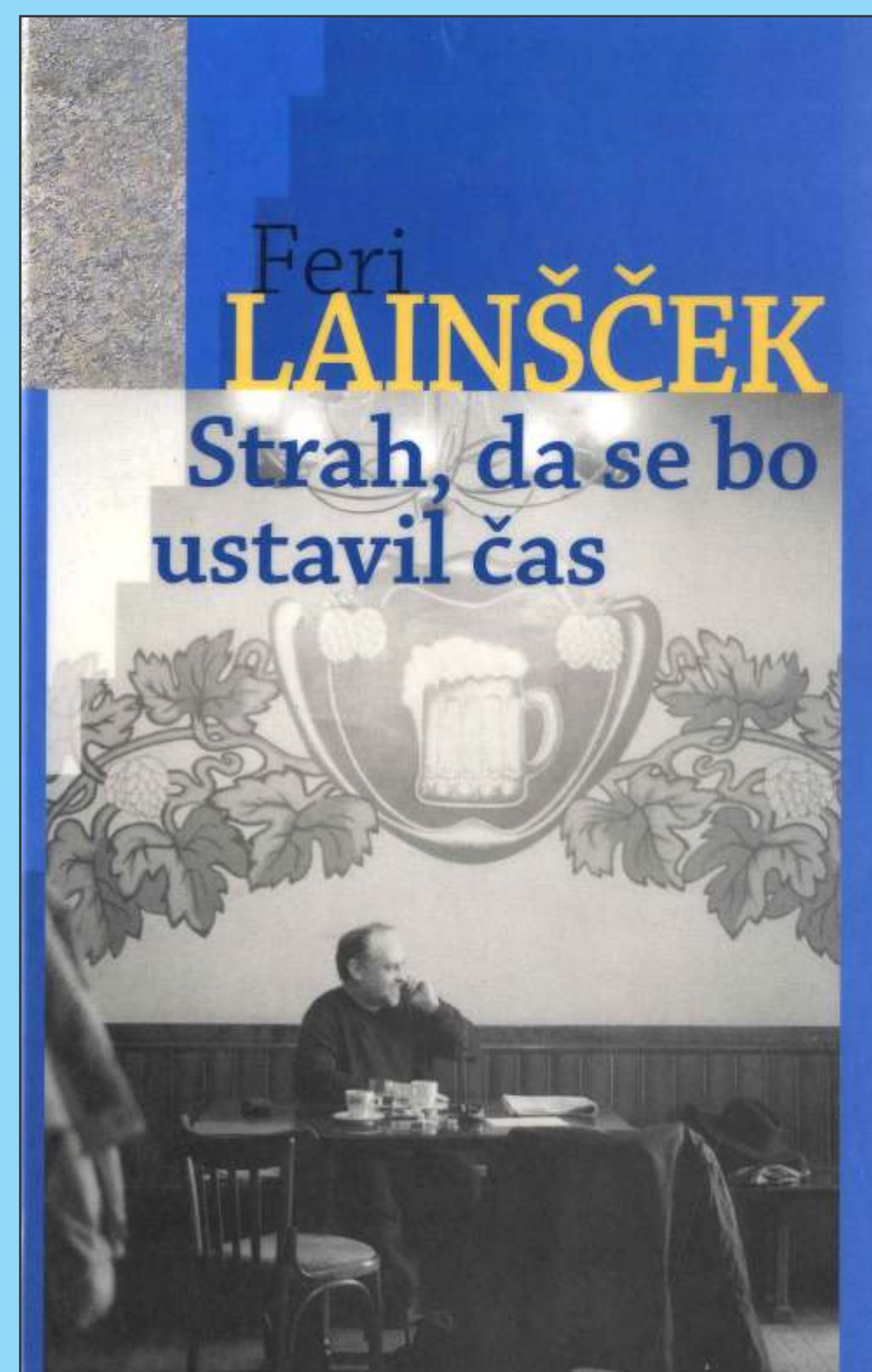
Z literarnimi junaki na predstavitvi romana Muriša, 2006

KRATKA PROZA

Za prozni opus, tudi pri njegovih novelah, je značilen kar največji razpon. Začetki so bili realistični in tradicionalni. Počasi pa se je skozi zgodbe na široko odprla njegova rodna ravnica, poseljena z malimi ljudmi in obrobneži, z ljudmi, ki ne upravljajo s svojo usodo.

DRAME

Med Lainškovim manj opaznim opusom je njegova dramatika. Čeprav se je poglobljal tudi v dramaturška vprašanja, je odrska dela prenehal pisati, ker se ne strinja s prevladujočim vizualnim spektaklom, ki v sodobnem gledališču vlada nad dialogom. Pisati dramatiko, ne da bi se uprizarjala, pa zanj ni smiselno.

Vsekakor mislim, da je ljubezen gonilo človekovega življenja. Zelo nerad zreduciram zgodbo na relacijo moški-ženska, kar se lahko zelo hitro zgodi. Čeprav pa se vendarle zmeraj dogaja ta zgodba med dvema. To je neko razmerje med dušo in telesom. Prava ljubezen ne terja ničesar v zameno. Brezpogojna ljubezen, tista ljubezen, ki jo na nek način vsi iščemo. Verjetno bi ob vprašanju, kaj človek v življenju išče, ljubezen izgovoril prej kot svobodo.

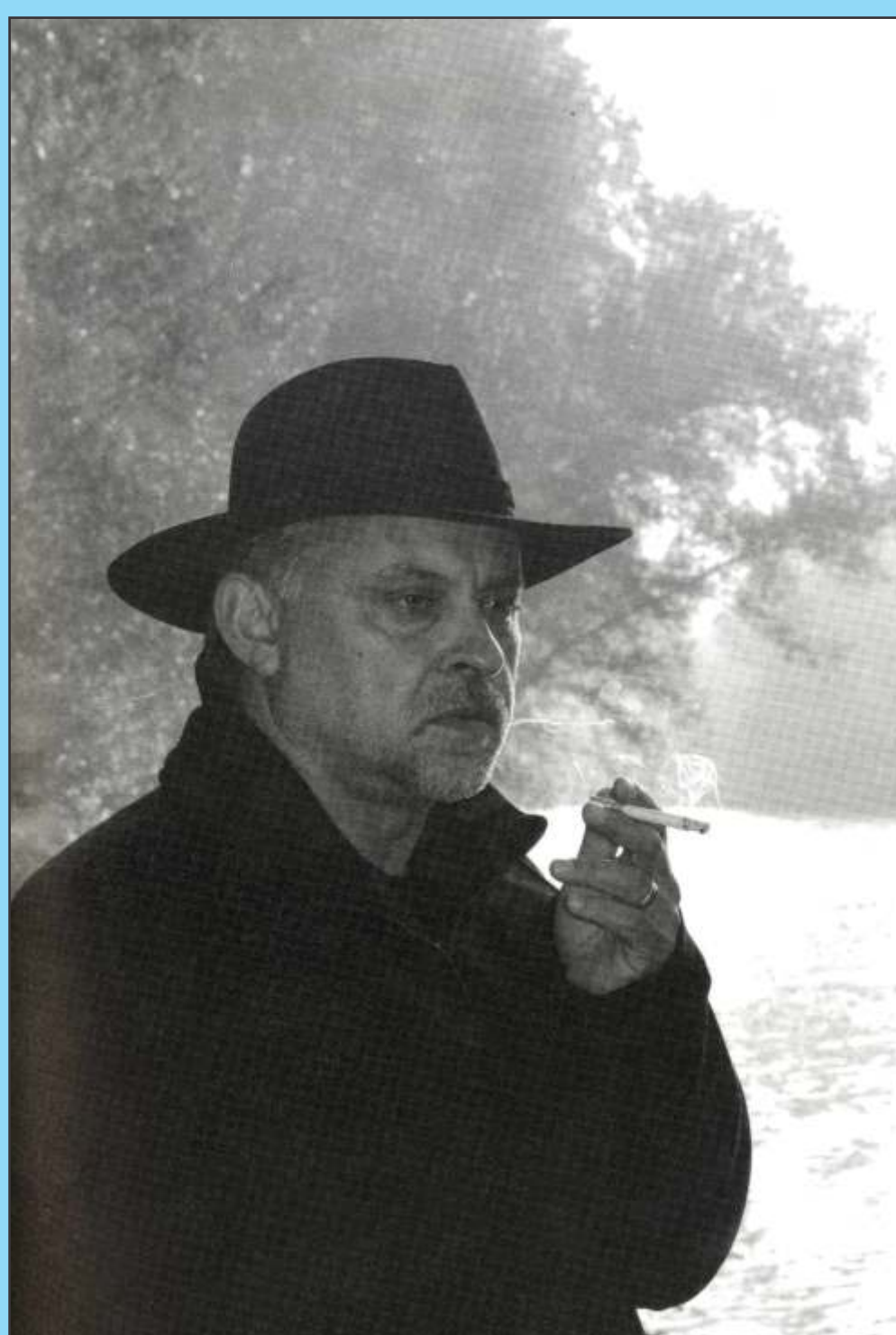
DRAME

1980 Samorastniki
1980 Osebni zaimek Bavbav
1980 Brat je škrat je tat je
1990 Impresarij
1990 Čiren čaj in juha kokos pokos kvak kvak
2000 Občutek za vetre

KRATKA PROZA

1988 Za svetlimi obzorji
1992 Tistega lepega dne -: norčave zgodbe
1995 Srebrni breg
2002 Štirje (soavtor)
2003 Poema o ljubezni - prvotnost
2006 Strah, da se bo ustavil čas: časopisnice
2012 Jezero na robu mesta (soavtor)
2013 Mišo frajer, Janko hajer: zgodba iz Titovega Velenja

*Literatura se giblje po posebnih kanalih.
Literatura nastaja v samotah, je zelo nezaupljiva,
boječa, literatura ne zna sprejemati nagrad.*

Nostalgija

Feri Lainšček in Vlado Kreslin

Ferijevo iskanje miru in ravnotežja

POEZIJA

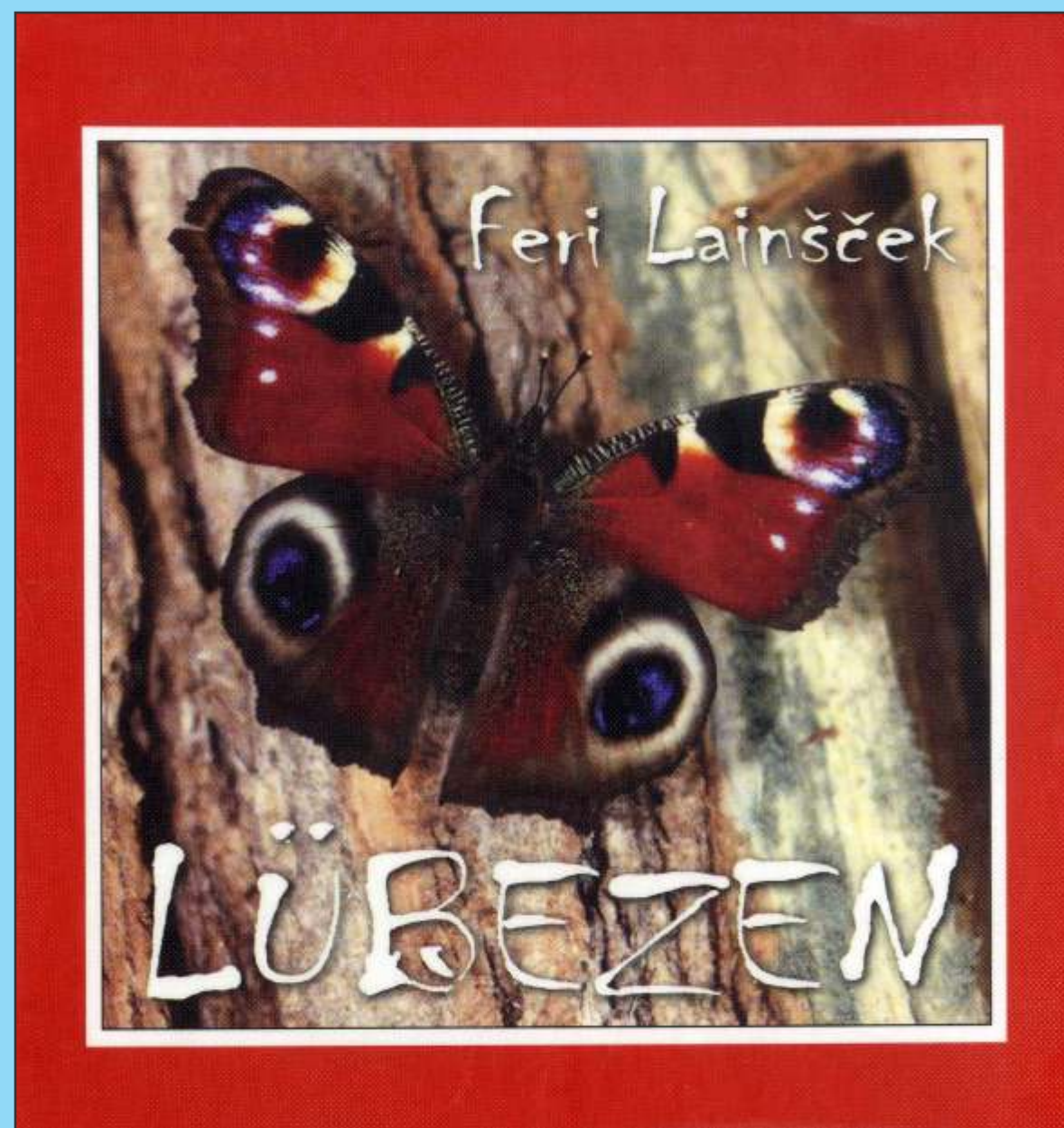
Leta 1981 je začel pisati tudi poezijo. Z zbirko Ne bodi kot drugi (prva izdaja 2007) je postal kot pesnik poznan širši bralni publiki. Oblikovno preproste in spevne tudi uglasbene pesmi, ki z ženskim in moškim glasom izpovedujejo ljubezensko čustvo v vseh možnih odtenkih in fazah - od silovite medsebojne predanosti do nesrečne osamljenosti - so tudi na spletnih straneh osvojile neverjetno širok krog bralcev različnih starosti.

Piše besedila za resno in zabavno glasbo. Njegove pesmi izvajajo različni pevci in zasedbe, med drugimi: Mia Žnidarič, Regina, Lara Jankovič, Ditka, Romana Krajncan, Manca Špik, Darja Švajger, Oto Pestner, Langa, Halgato band ...

Zamišljeni pesnik

Prvo pesem sem napisal v prvem razredu osnovne šole, bila je posvečena eni deklici in se je glasila:
ZELO SI LEPA.
IMAM TE RAD.

V knjigi Lübezen so zbrane narečne pesmi v prekmurskem jeziku. To je ubrana knjižica, ki jo stisneš v dlan srca, za mlada in stara srca, za šolske klopi in lectova srca.

1981 Kot slutnja radovedno
1986 Dnevovina
1988 Visoka pesem
1990 (ponatis 1999) Hiša svetega Nikolaja
2001 (ponatis 2013) Dlan mi po tebi diši
2004 Občutek za veter
2007 (ponatis 2007, 2008, 2009, 2011, 2013, 2015) Ne bodi kot drugi
2007 Nigdar neboš znala: moje prekmurske verzuške pa kejpi
2009 Pesmi za ženski glas in zvonove
2014 Lübezen: verzuške

NE BODI KOT DRUGI

Prinesi mi rože, ki divje cvetijo,
odpelji me v goro, kjer škrti živijo.
Pokaži mi zvezdo z mojim imenom,
zloži mi pesem z bizarnim refrenom.

Povabi me včasih v kraje neznane,
mi zjutraj pod okno pripelji cigane.
Povej mi o sanjah, četudi so grešne,
zaupaj mi želje, četudi so smešne.

Napravi to zmeraj, ne bodi kot drugi,
ljubezen ni reka, ki teče po strugi.
Napravi to zopet, ne hodi po poti,
saj sreča ni nekaj, kar pride naproti.

Poljubi me nežno, ko drugi hitijo,
povabi me v mesto, ko drugi že spijo.
Usoda je živa in mrtvi junaki,
naj še hrepenijo postaje in vlaki.

Feri Lainšček in pevkva Ditka

Vokalno-instrumentalna priredba pesmi

Z igralko in pevkvo Laro Jankovič

Na predstavitvi zgoščenke Mie Žnidarič

DELA ZA OTROKE

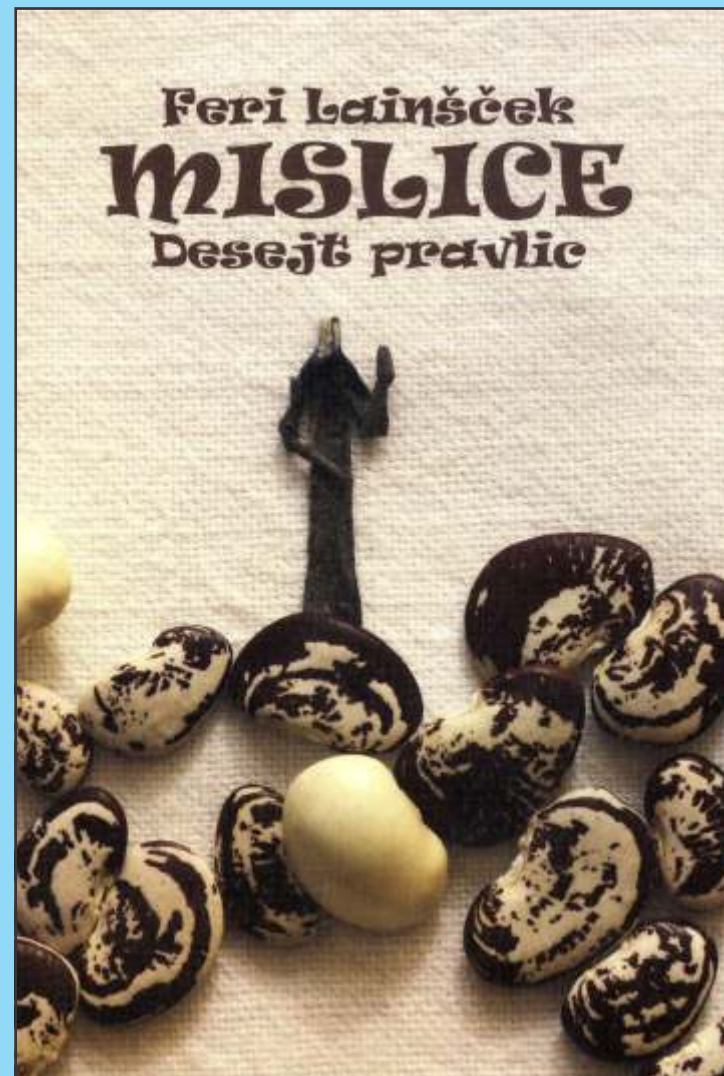
Za mladino je začel pisati tisti čas, ko je njegova hčerka Kaja pričela izgovarjati prve vezane besede. Najopaznejša vzporednica med njegovo mladinsko in nemladinsko književnostjo je njegova pestrost literarnih oblik in žanrov, saj tudi za otroke ustvarja poezijo, prozo in dramatiko. Pisatelj poudarja, da z mladinsko književnostjo nikakor ne želi vzgajati, poučevati ali moralizirati.

Mislice v slovenskem jeziku

Mislice v hrvaškem jeziku

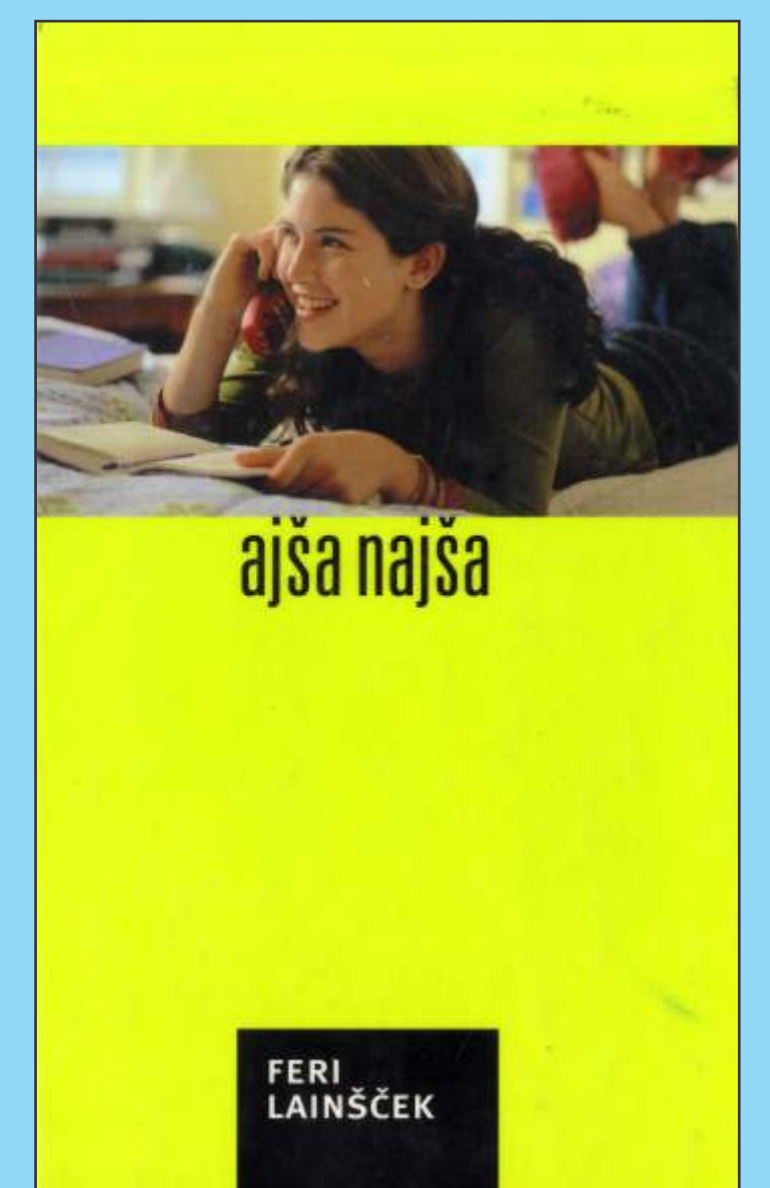
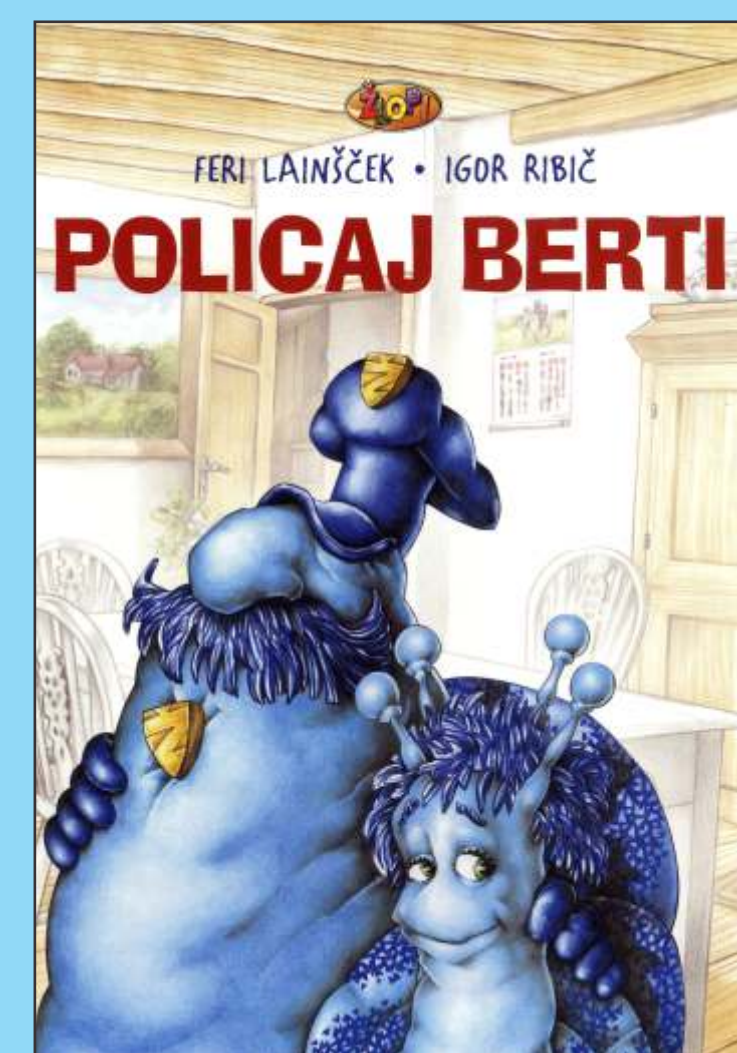
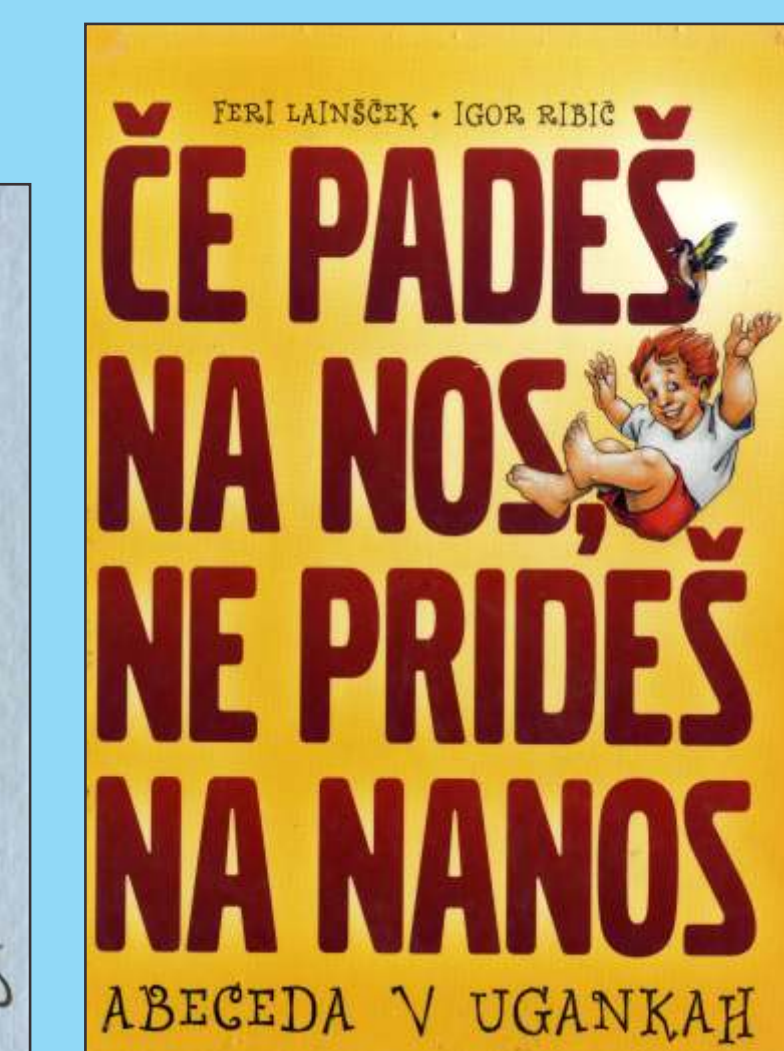
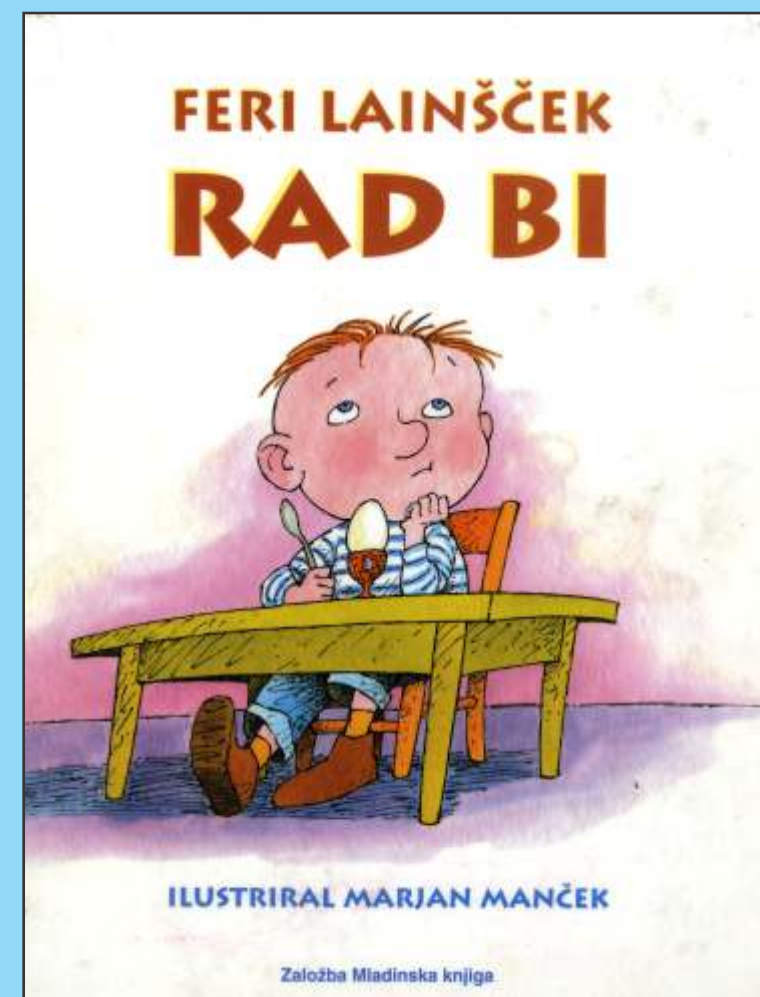

Mislice v prekmurskem narečju

V knjigi Mislice ti, cenjeni bralec, ponujam deset pravljic, ki ne skrivajo svoje očaranosti z izročilom ljudske pravljice. Za tak navdih se moram zahvaliti pripovedovalcem iz zgodnjega otroštva, ki so me s svojo živo govorico popeljali v mnoga pravljicihna kraljestva in mi pokazali svetove, ki jih marsikateri oči žal ne morejo nikoli videti.

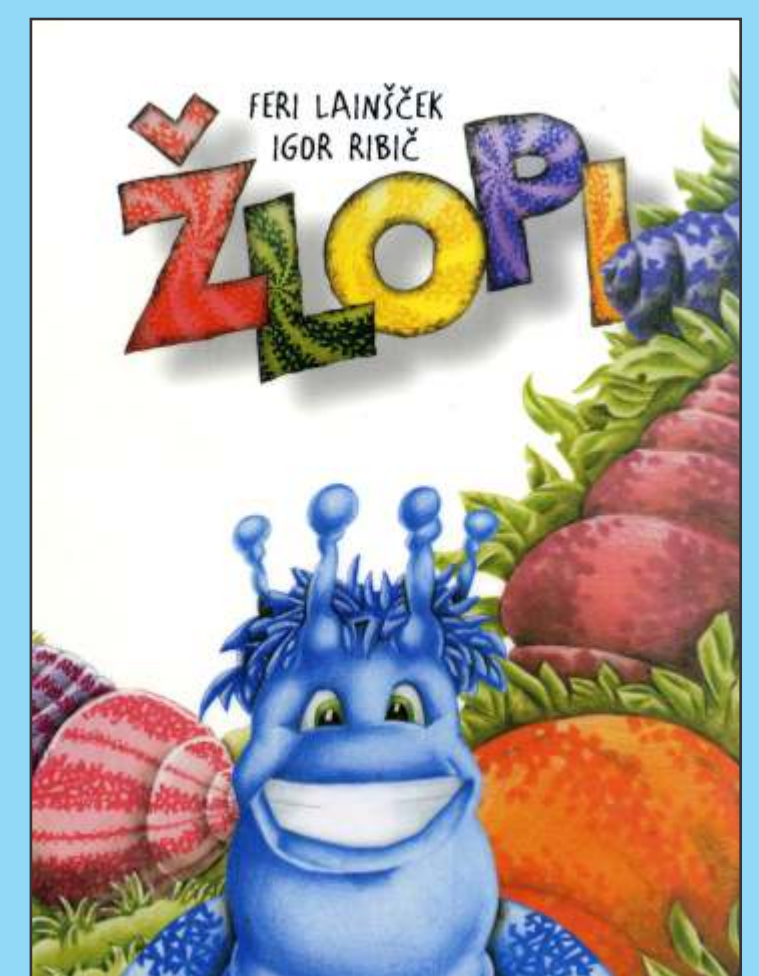
PESMI ZA OTROKE

1987 (ponatis 2012) Cicibanija
1992 Feri Lainšček in Škrat sanjavec
1997 Oti in Oto in Maruša
1998 Rad bi
2000 Brki od mleka
2003 Če padeš na nos, ne prideš na Nanos
2008 Tudi živali sanjajo
2010 Barvice
2010 Medo praznuje rojstni dan
2010 Pesmi o Mišku in Belamiški

PROZA ZA OTROKE

1989 (ponatis 1999, 2005) Ajša Najša
1989 Cufek Modrijan: slik-slik sestavljanica
1989 (ponatis 1990) Cufek v živalskem vrtu: slik-slik zloženka
1990 Čiren Čaj in juha kokos pokos kvak kvak
1990 Ko želi Tilčka postati Tilka in ko želi Tilček postati Tilen
1990 Znalček na cesti: prometna abeceda za najmlajše
1996 (ponatis 2015) Velecirkus Argo
1997 Oto in Oto in Maruša
1999 Žlopi
2000 (ponatis 2001, 2007, 2011, 2014) Mislice: deset pravljic
2000 Mislice: pravljice (prevod v porabščino)
2000 Velika dirka
2000 Zimska pravljica
2001 Policaj Berti
2001 Poraz in zmaga
2001 Zlato kraljestvo
2001 Deček na dedovem kolesu
2002 Ignacija in njen angel
2002 Lepa Angelika
2002 Planet Jojo
2002 Prvi šolski dan
2002 Zalika in Gusti
2005 Lučka
2010 Mišek Miško in Belamiška
2012 Ko bova velika
2013 Sestrica in bratec
2015 Kuža Goldi gre na sprehod

MODRA

TAM, KJER SE STIKATA
MORJE IN NEBO,
JE MODRA BARVA DALJAV,
KO SE SREČAJO MODRE OČI,
JE MODRA BARVA BLIŽIN.
MORDA KDO KOMU ZAŠEPETA:
»MNOGI IMAJO MODRE OČI,
A NIHČE NIMA TAKO MODRIH
KOT TI ...«

TAKRAT JE MODRA
NAJSREČNEJŠA BARVA NA SVETU.
VSE ZNANJE O BARVAH
NA LEPEM VEČ NE DRŽI.
MODRA JE TEDAJ
BARVA LJUBEZNI.

LJUBEZEN JE TREBA

LJUBEZEN JE TREBA UJETI,
A NIKOLI ZAPRETI.

LJUBEZEN JE TREBA GOSTITI
IN VČASIH SKRITI.

LJUBEZEN JE TREBA LJUBITI.

MIKA ME

MIKA ME, MIKA, POT DO OBZORJA,
KJER SE LUNA ZEMLJE DOTIKA.

MIKA ME, MIKA, POT V VESOLJE,
OD KODER SE ZEMLJA KOT ZVEZDA SVETLIKA.

MIKA ME, MIKA, PA PIKA!
PIKA, KAKOR NESKONČNOST VELIKA.

FILMI, PREVODI, NAGRADE

FILMI

V Lainščkovih besedilih lahko odkrivamo tudi njegov izjemno razvit smisel za pripovedovanje zgodb in ustvarjanje izrazito vizualnih predstav, zaradi česar so njegovi romani pogosto doživeli še filmsko različico. Ukvarjanje z radijskim in filmskim medijem mu je izostrilo posluš za dramatično podajanje zgodbe, živost dialoga in ustvarjanje vzdušja. Pesniško doživljanje sveta je čutiti tudi v metaforično bogatih in ritmično sugestivnih proznih zapisih, na zgradbo in melodijo njegovih stavkov pa je zagotovo vplivala tudi prekmurščina.

- 1993 Porabje – kak nejga zelenoga konja, tak nejga čednoga Slovenca!, dokumentarni film (avtor scenarija)**
- 1994 Halgato, celovečerni igrani film (po romanu Namesto koga roža cveti)**
- 1994 Halgato, TV nadaljevanka v treh delih (po romanu Namesto koga roža cveti)**
- 2000 Mokuš, celovečerni igrani film (po romanu Ki jo je megla prinesla)**
- 2006 Petelinji zajtrk, celovečerni igrani film (po romanu Petelinji zajtrk)**
- 2006 Traktor, ljubezen in rock'n'roll, celovečerni igrani film (po romanu Vankoštanc)**
- 2007 Hit poletja, celovečerni igrani TV film (koscenarist)**
- 2008 Občutek za veter, dokumentarni TV film (koscenarist)**
- 2009 Nevidni orkester, dokumentarni TV film (scenarist)**
- 2012 Šanghaj, celovečerni igrani film (po romanu Nedotakljivi)**

Ne morem razmišljati na ta način, da bi primerjal knjigo in film. Dejstvo je, da se literarni jezik in filmski jezik neskončno razlikujeta, dejstvo je, da so skupne točke nekje povsem drugje kot se nam morda zdi. Kar lahko film od literature dobi, je po moje zgodba, ideja, snov, tematika, mogoče tudi sporočilo, kakšno razpoloženje, ampak v hipu, ko začne nastajati filmska zgodba, je treba seveda razmišljati s filmskim jezikom.

Film Šanghaj: režiser Marko Naberšnik, igralka Asli Bajram, statič Feri Lainšček

Traktor, ljubezen in rock'n'roll: Kičo Slabinac in Feri

Traktor, ljubezen in rock'n'roll: scena iz filma

Petelinji zajtrk: tiskovna konferenca

Nagrada Vesna za scenarij Hit poletja, 2008

PREVODI

Posamezni romani so prevedeni že v madžarščino, angleščino, nemščino, hrvaščino, češčino, španščino in katalonščino, pravljice pa tudi v porabščino (izšle so v zbirki Med Muro in Rabo, ki jo izdaja založba Franc-Franc).

NAGRADE

Za svoje literarno delo je prejel več uglednih nagrad.

- 1986 Kajuhova nagrada za roman Raza**
- 1992 nagrada Kresnik za roman Namesto koga roža cveti**
- 1993 nagrada sklada Vladimir Slejko za roman Astralni niz**
- 1995 nagrada Prešernovega sklada za roman Ki jo je megla prinesla**
- 2000 nagrada Večernica za zbirko pravljič Mislice**
- 2000 prva nagrada Središča za dramsko umetnost iz Zagreba za filmski scenarij Črni klovn**
- 2007 nagrada Kresnik za roman Muriša**
- 2008 nagrada Vesna na Festivalu slovenskega filma v Portorožu za scenarij za TV film Hit poletja**
- 2008 uvrstitev med deset finalistov za Europe Book Prize, evropska nagrada za najboljšo knjigo leta**

- 2003 prva nagrada za besedilo na Festivalu narečnih popevk za besedilo Skuza, izvajalec Halgato band**
- 2007 prva nagrada za besedilo na Festivalu narečnih popevk za besedilo Tvoje očij, izvajalka Regina**
- 2008 prva nagrada za besedilo na Festivalu narečnih popevk za besedilo Prvi snejg,**

Kresnik 2007: na podelitvi nagrade z Mišo Molk

